

AMPLIFY

Make the future of
Europe yours

#CulturalDealEU #TheFutureisYours #TogetherEU

Amplify: uczynić przyszłość Europy swoją Zarys rekomendacji

Nadbałtyckie
Centrum Kultury
Gdańsk

INSTYTUCJA KULTURY
SAMORZĄDU
WOJEWÓDZTWA
POMORSKIEGO

I. Wprowadzenie

Założenia wyjściowe do badań zrealizowanych w ramach projektu

„Amplify: Make the Future of Europe Yours” to projekt, który łączy przedstawicieli środowisk kulturalnych i kreatywnych z 12 krajów europejskich we wspólnym wysiłku, aby mniej słyszane w dyskursie głosy znalazły się w głównym nurcie Konferencji na temat przyszłości Europy (CoFoE). W ramach kampanii wysłuchiwanie i wzmacnianie są opinie, pomysły, postulaty i obawy społeczności niedostatecznie reprezentowanych na całym kontynencie, a dotyczące wizji przyszłości Europy. W ramach serii wspólnych i partycypacyjnych sesji każdy kraj opracował zalecenie – jako zgłoszenie do platformy Konferencji w sprawie przyszłości Europy.

Sesje przygotowano i przeprowadzono według metodologii zaproponowanej przez Koordynatora Projektu – CAE, opartą o **Community Listening Sessions (Sesje słuchania społeczności)**, czyli wspomagane dyskusje w grupie, mające na celu zebranie informacji o doświadczeniach danej grupy. Sesje takie są projektowane inkluzywnie, w taki sposób, aby uczestnicy mogli otwarcie mówić o swojej wiedzy, pomysłach, a czasem odpowiadać na pytania na określony temat. Nadrzędnym celem jest bezpośrednie nawiązanie kontaktu z uczestnikami w celu określenia możliwości i wyzwań z ich perspektywy.

Community Listening Sessions (Sesje słuchania społeczności) wyrastają z nurtu Community-Based Participatory Action Research (CBPAR – badań opartych na społeczności: partycypacyjne badania przez współdziałanie). Ramy CBPAR przyjmują wspólne podejście do badań, angażujące wszystkich interesariuszy w cały proces badawczy i mające na celu rozwiązywanie w społeczności rzeczywistych problemów ludzi. Główną ideą CBPAR jest fundamentalna zmiana roli badacza i osoby badanej. W podejściu badacz/ka rozpoczyna od zidentyfikowania problemu lub pomysłu społeczności na działanie, a następnie wspiera jej działania badaniami, w które społeczność jest zaangażowana.

CBPAR jest definiowany przez trzy ważne elementy:

- oparcie na społeczności: praca powinna opierać się na potrzebach, problemach, obawach i strategiach społeczności oraz organizacji społecznościowych, które im służą;
- partycypacja: badanie/projekt bezpośrednio angażuje społeczności i ich wiedzę w proces badawczy i jego wyniki;

- oparcie na działaniu/zorientowanie na działanie: badania/projekty wspierają lub wzmacniają działania strategiczne, które prowadzą do transformacji społeczności i zmiany społecznej.

Sesje słuchania społeczności są narzędziem wykorzystywanym do łączenia członków społeczności w celu wizualizacji i aktualizacji badań i ich wyników.

Sesje społecznościowe mogą służyć do:

- identyfikacji lokalnych problemów i poznania myśli, spostrzeżeń i pragnień danej społeczności;
- zebrania informacji zwrotnej od trudno dostępnych populacji;
- dowiedzenia się co działa, a co nie działa;
- rozwijania zasobów;
- wysłuchania historii, które stoją za danymi zebranymi w ankiecie;
- przedstawiania ogólnego celów projektu społecznościowego i uzyskania informacji zwrotnej na temat decyzji i działań, jakie zdaniem społeczności należałoby podjąć, aby osiągnąć te cele.

Sposób przeprowadzenia sesji

Poniżej opisane rekomendacje są wynikiem spotkań zrealizowanych w ramach I i II sesji Amplify, które odbyły się w Gdańsku, Warszawie i Podkowie Leśnej w Polsce.

Grupy osób, które brały udział w sesjach były mocno zróżnicowane wiekowo: najmłodsza uczestniczka miała 17 lat, a najstarszy uczestnik 75 lat, ale nie zbieraliśmy szczegółowych danych dotyczących wieku uczestniczących osób. W sesjach wzięły udział 43 kobiety i 20 mężczyzn (w tym w spotkaniach I sesji 18 kobiet i 12 mężczyzn). Osoby, które wzięły udział w spotkaniach sesji I nie brały udziału w spotkaniach sesji II.

W przypadku obu sesji mieliśmy duże trudności w zebraniu grup. Wiele zapraszanych przez nas osób wprost odmawiało, mówiąc, że takie spotkania niewiele wnoszą, bo nic z nich dalej nie wynika. Osoby te podkreślały, że wielokrotnie już brały udział w podobnych działaniach, ale przekazane przez nich informacje lub ustalenia, które wspólnie z nimi uczyniono, nie zostały następnie wykorzystane i wdrożone, oraz nie przekazano im żadnych informacji o tym, jak cały proces się zakończył. Ponadto niektórzy snuli przypuszczenia, że to działania mające na celu

tworzenie pozorów, a nie realne włączenie ich w projektowanie i wprowadzanie zmian. Również część osób, które zaakceptowały nasze zaproszenie, zgłaszała podobne uwagi i podkreślała, że robią to tylko ze względu na organizację lub osobę zapraszającą, bo generalnie nie wierzą w sens takich działań. Mogła to być jedna z przyczyn, dla której część osób, które pierwotnie potwierdziły swój udział, jednak ostatecznie nie zjawiała się na spotkaniach. W związku z tymi trudnościami w rekrutacji, zrealizowaliśmy więcej spotkań niż pierwotnie planowaliśmy, ale w mniejszych grupach.

Wśród osób, które wzięły udział w spotkaniach, również zgłaszano podobne wątpliwości. Najczęściej wskazywano na:

- czy faktycznie opracowany na spotkaniach materiał zostanie wykorzystany i będzie miał jakikolwiek wpływ na politykę UE;
- na ile różne wskazywane problemy mogą zostać rozwiązane przez UE, jeśli np. ich przyczyną są decyzje podejmowane przez władze Polski.

W świetle powyższego kluczowe wydaje się informowanie osób, które brały udział w spotkaniach, o postępach prac nad rekomendacjami na dalszych etapach realizacji projektu.

Mimo początkowego sceptycyzmu, na wszystkich spotkaniach po rozpoczęciu dyskusji uczestniczące osoby mocno się angażowały. Co istotne – w większości przypadków nie znały się wcześniej. Po spotkaniach wiele osób wskazywało, że takie momenty wymiany własnych obserwacji, refleksji, doświadczeń i pomysłów są zbyt rzadkie w ich pracy zawodowej i działalności społecznej.

Podczas sesji, jako wsparcie w poszukiwaniu kluczowych zagadnień, stosowano poniższe pytania „uruchamiające” (Activating Questions):

1. Jak opisałabyś/opisałabyś „lepszą Europę”?
2. Czy dostrzegasz w swojej okolicy problemy, którym należałoby poświęcić więcej uwagi w całej Europie?
oraz dodatkowo:
3. Czego ludzie nie rozumieją, lub jakie błędy popełniają w myśleniu o Twojej społeczności/grupie, z którą się utożsamiasz?
4. Jakie wyzwania napotykasz Ty lub inne osoby z Twojej społeczności/grupy z którą się utożsamiasz, w obszarze kultury?

Osoby biorące udział w spotkaniach sesji I finalnie ujmowały swoje rekomendacje w formie 10 głównych zagadnień, które ich zdaniem były najważniejsze. Osoby biorące udział w spotkaniach sesji II również dodawały swoje spostrzeżenia, ale finalnie musiały ograniczyć ilość rekomendacji do 3 kluczowych. Podczas każdego ze spotkań uczestnicy i uczestniczki spisywali swoje propozycje problemów, zagadnień na które chcieli zwrócić uwagę, na małych karteczkach. Zostały one następnie spisane i stanowią załączniki do niniejszego dokumentu.

Należy jednak podkreślić, że sesje nie obejmowały tłumaczenia uczestniczącym w nich osobom, jakie kompetencje ma Komisja Europejska lub instytucje europejskie. Osoby biorące udział w spotkaniach opierały się tu na swojej bardzo zróżnicowanej wiedzy i doświadczeniu.

Sesja I:

7.09.2021 14:00–16:00	13 osób (6 mężczyzn, 7 kobiet)	Gdańsk
7.09.2021 17:00–19:00	7 osób (3 mężczyzn, 4 kobiety)	Gdańsk
23.09.2021 14:00–16:00	10 osób (3 mężczyzn, 7 kobiet)	Gdańsk

Sesja II:

27.10.2021 18:00–20:00	12 osób (1 mężczyzna, 11 kobiet)	Podkowa Leśna
28.10.2021 14:00–16:00	9 osób (4 mężczyzn, 5 kobiet)	Warszawa
28.10.2021 17:00–19:00	7 osób (3 mężczyzn, 4 kobiety)	Warszawa
6.10.2021 12:30–14:30	5 osób (0 mężczyzn, 5 kobiet)	Gdańsk

Wśród uczestników znaleźli się:

- zatrudnieni w różnych ngo realizujących projekty z zakresu sztuki i edukacji kulturalnej, wspierających artystów i artystki, edukatorów i edukatorki kulturowe;
- artyści i artystki (muzyka, teatr, rzeźba, malarstwo, architektura) – profesjonalni i amatorzy;
- osoby prowadzące galerie sztuki, teatry, domy kultury;
- animatorki i animatorzy kultury pracujący w ramach instytucji i poza nimi;
- nauczyciele i nauczycielki oraz dyrektorzy szkół, w tym szkół plastycznych;
- wykładowcy i wykładowczynie Akademii Sztuk Pięknych i Konserwatorium;
- osoby działające w ngo wspierających imigrantów i/lub osoby z niepełnosprawnościami;
- imigranci i imigrantki, w tym osoby reprezentujące organizacje ich zrzeszające;

- studenci i studentki kierunków artystycznych oraz uczniowie i uczennice średnich szkół plastycznych;
- badacze i badaczki zajmujący się grupami marginalizowanymi (osobami z chorobami psychicznymi, z niepełnosprawnościami, migrantami);
- odbiorcy i odbiorczynie sztuki.

II. Kluczowe zagadnienia/problemy

1. Finansowanie kultury

- niedostateczny poziom,
- nierówny dostęp,
- o przyznaniu środków decyduje najczęściej poprawność formalna i łatwość realizacji, a nie jakość merytoryczna przedsięwzięć,
- mała elastyczność – trzymanie się formalnych zapisów, niezgodna na elastyczne, zwinne podejście, uniemożliwia realizatorom projektów szybkie i skuteczne dostosowywanie się do realnych sytuacji,
- niedostateczne wspieranie artystów, animatorów, aktywistów w przygotowywaniu wniosków aplikacyjnych o środki,
- presja „innovacji” powoduje brak ciągłości finansowania sprawdzonych przedsięwzięć,
- rozbudowane, skomplikowane, nieelastyczne procedury pozyskiwania i rozliczania grantów,
- stosowanie kryteriów politycznych przy przyznawaniu finansowania,
- brak zabezpieczeń finansowych, w tym emerytalno-rentowych dla artystów,
- dyskryminacja artystów-imigrantów o nieuregulowanym statusie prawnym w dostępie do stypendiów, dotacji itp.,
- trudności w pozyskiwaniu środków przez amatorów i grupy nieformalne,
- premiowanie w konkursach podmiotów/osób z dużym doświadczeniem w realizacji projektów, z dużym zapleczem finansowym, z dorobkiem artystycznym, co minimalizuje szanse osób i instytucji, które dopiero zaczynają swoją działalność,
- niedocenywanie samego procesu tworzenia, a skupienie się na produkcie końcowym i jego rynkowej wartości („urynkowanie” sztuki). W efekcie środki idą głównie na działania, które „mają szansę dobrze się sprzedać”.

2. Nierówny dostęp do kultury i sztuki

- bariery finansowe (bilety, dojazdy, zakup materiałów na zajęcia i do własnej twórczości);
- wykluczenie komunikacyjne;
- bariery mentalne;
- bardzo okrojona edukacja artystyczna w szkołach – mało godzin i okrojony zakres do wybranych dziedzin;
- za mało kontaktu dzieci i młodzieży z twórcami;
- niedostosowanie miejsc i oferty do osób z niepełnosprawnościami i ich opiekunów/ek;
- niska świadomość społeczeństwa o wpływie edukacji artystycznej i kulturowej na rozwój kreatywności;
- niska świadomość terapeutycznej funkcji sztuki i kultury;
- patrzenie na sztukę jedynie przez pryzmat wartości rynkowej – niedocenywanie procesu tworzenia i dzieła dla samej ich istoty.

3. Pomijanie twórców i odbiorców sztuki w procesach decyzyjnych – brak partycypacji lub pozorowanie partycypacji przez decydentów

- konsultacje społeczne rozpoczynane są za późno, na etapie, na którym trudno już wycofać się z podjętych wcześniej decyzji;
- konsultacje nie mają charakteru stałej współpracy, nie są procesem wspólnego wypracowywania i wdrażania rozwiązania, tylko jednorazowym eventem, punktem „do odhaczenia”;
- uczestnicy konsultacji nie są informowani o tym, co się dzieje dalej z ich rekomendacjami;
- niska gotowość ludzi do udziału w konsultacjach w związku ze złymi doświadczeniami z przeszłości, gdy wnioski z konsultacji nie były uwzględniane w podejmowaniu ostatecznych decyzji;
- często wdrażane rozwiązania są nieefektywne lub ich rezultaty są frustrująco słabsze od możliwych, z powodu ich niedostosowania do potrzeb ludzi, którzy mają z danego rozwiązania korzystać.

III. Dyskusja

Tło i kontekst

a) Edukacja artystyczna w szkołach (lekcje plastyki, muzyki) jest w Polsce od lat ograniczana. W szkołach podstawowych muzyka i plastyka to 4 godziny tygodniowo łącznie w klasach IV–VIII, a w szkołach ponadpodstawowych naukę tych przedmiotów ograniczono do 1 roku, w wymiarze 2 godzin tygodniowo.

b) Organizacje pozarządowe i artyści będący w opozycji do obecnej władzy mają znaczne trudności w pozyskiwaniu dofinansowań.

c) Znaczna część artystów w Polsce nie jest zatrudniona na stałe, a w związku z tym nie jest ubezpieczona, nie nabywa prawa do emerytury, nie może skorzystać z renty w przypadku problemów zdrowotnych.

d) Jest wiele rejonów, na których komunikacja publiczna prawie nie funkcjonuje, a brak samochodu lub środków na paliwo jest częsty. Na takich obszarach dostęp do oferty kulturalnej właściwie nie istnieje dla większości mieszkańców.

e) Dla znacznej części społeczeństwa finanse są poważną barierą w korzystaniu z oferty kulturalnej.

f) Polska nie ma spójnej polityki migracyjnej, w tym dotyczącej inkluzji społecznej, również w obszarze kultury.

g) Polska nie ma spójnej polityki i systemu wsparcia osób z niepełnosprawnościami. Osoby te nadal są mocno wykluczone w naszym społeczeństwie, zarówno w wyniku barier mentalnych, jak i architektonicznych i komunikacyjnych.

IV. Rekomendacje

1. Zwiększenie poziomu finansowania kultury i sztuki

- więcej środków na sztukę i kulturę;
- większe zróżnicowanie wysokości grantów;
- więcej małych dotacji;
- mniej formalności;
- większa elastyczność na poziomie zapisów zasad realizacji oraz podczas realizacji i rozliczania projektów – wartość merytoryczna i rezultat powinny być ważniejsze niż zgodność z procedurami;
- wyrównanie szans na pozyskanie dofinansowań osób, grup, instytucji dopiero rozpoczynających swoją działalność;
- niewymaganie wkładów własnych i zabezpieczeń o nierealnych wysokościach;

- umożliwienie pozyskiwania środków również niezrzeszonym artystom, aktywistom, edukatorom, w tym amatorom;
- zapewnienie dostępu do finansowania artystom, edukatorom, aktywistom będącym imigrantami czekającymi na uregulowanie swojego statusu prawnego (co czasem trwa latami).

2. Równość i powszechność dostępu do kultury i sztuki

- przywrócenie większej ilości godzin plastyki i muzyki w szkołach;
- zapewnienie wszystkim dzieciom i młodzieży „pakietu minimum” – szkoły muszą zapewnić każdemu dziecku doświadczenie bycia widzem sztuki teatralnej, opery, baletu klasycznego i tańca nowoczesnego, wystawy sztuki dawnej i współczesnej, koncertu muzyki dawnej i współczesnej itd.;
- budowanie stałej współpracy artystów ze szkołami;
- walka z wykluczeniem komunikacyjnym – zapewnienie komunikacji publicznej w godzinach, które umożliwiają korzystanie z oferty kulturalnej;
- zapewnienie darmowych wejść do muzeów, teatrów, opery itd. dla osób w trudnej sytuacji finansowej;
- zapewnienie dzieciom i młodzieży kontaktu z twórcami – artyści do szkół;
- stypendia dla dzieci, które chcą się kształcić w szkołach artystycznych, ale nie mogą z powodów finansowych;
- kampanie społeczne podnoszące świadomość wagi edukacji artystycznej dla rozwoju kreatywności oraz jej funkcję terapeutyczną;
- międzykulturowa wymiana, inspirowanie się i uczenie się artystów, animatorów, edukatorów, decydentów w obszarze kultury.

3. Partycypacja twórców, animatorów, edukatorów i odbiorców sztuki i kultury w procesach decyzyjnych

- obowiązek włączania grup docelowych w proces decyzyjny na każdym etapie projektu – od planowania po zakończenie realizacji;
- sieciowanie, w tym bardzo szerokie, np. łączenie między sobą różnych sieci, tworzenie inkubatorów;
- międzykulturowa wymiana, inspirowanie się i uczenie się artystów, animatorów, edukatorów, decydentów w obszarze kultury z zakresu partycypacji w zarządzaniu kulturą.

V. Podpisy

Podpisane zgody RODO oraz listy obecności stanowią załącznik do niniejszego dokumentu. W listach obecności wskazano jaką grupę lub instytucję reprezentuje dana osoba.

VI. O prowadzącej

Zofia Lisiecka – z wykształcenia jest artystką plastykiem, trenerem, coachem, mediatorem i *project managerem*. Jest członkinią Rady ds. Równego Traktowania przy Prezydencie Miasta Gdańska. Większość czasu zajmuje jej prowadzenie Fundacji Edukacyjnej ODITK, w której z pasją działa wraz ze swoim Zespołem na rzecz zmiany w polskiej, a zwłaszcza gdańskiej edukacji. Była autorką i koordynatorką licznych projektów, w tym również innowacyjnych. Interesuje się tematyką wykluczenia społecznego, zwłaszcza z powodu niepełnosprawności i przewlekłej choroby, oraz procesami wprowadzania zmian społecznych w oddolny, partycypacyjny sposób. Fascynuje się takimi modelami pracy z ludźmi, jak metoda doceniająca, sprawiedliwość naprawcza, *action learning* i oddolne ruchy samodoskonalenia. Stara się żyć zgodnie z duchem porozumienia bez przemocy. Mentorka projektów: „Włączeni w kulturę” zrealizowanego w ramach konkursu „Sieć Kultury 2016”, „Kreatywna 13-tka” (2017) oraz „Czuję, więc jestem” (2018).

Opracowanie: Zofia Lisiecka

Koordinacja procesu z ramienia NCK: Magdalena Zakrzewska-Duda

VII. Załączniki

spisane z kartek złożonych przez uczestników spotkań

- Załącznik 1. Zebrane rekomendacje z sesji I – 7.09.2021, 14:00–16:00
- Załącznik 2. Zebrane rekomendacje z sesji I – 7.09.2021, 17:00–19:00
- Załącznik 3. Zebrane rekomendacje z sesji I – 23.09.2021, 14:00–16:00
- Załącznik 4. Zebrane rekomendacje z sesji II – 27.10.2021, 18:00–20:00
- Załącznik 5. Zebrane rekomendacje z sesji II – 28.10.2021, 14:00–16:00
- Załącznik 6. Zebrane rekomendacje z sesji II – 28.10.2021, 17:00–19:00
- Załącznik 7. Zebrane rekomendacje z sesji II – 6.10.2021, 12:30–14:30

Załącznik 1. SESJA KONSULTACYJNA NR 1 GDAŃSK – 07.09.2021 godz. 14:00–16:00

1.
 - ignorowanie trwałości
2.
 - empatia
 - budowanie kapitału nowej wyobraźni
 - przebudowa wyobraźni
 - edukacja – światowe kształtowanie wrażliwości
3.
 - zwiększenie dostępu do kultury dla osób wykluczonych, np. dla kobiet niepełnosprawnych
 - zwiększenie dostępu do programów grantowych dla artystów/tek niezrzeszonych
 - niezależność mediów, również w obszarze kultury
4.
 - domy multi-kulti w każdym mieście polskim, z podziałem domu na części: muzyczną, plastyczną, historyczną (mniejszości), innowacyjną (nowe patenty)
5.
 - budowanie kapitału kulturowego, szczególnie wśród dzieci i młodzieży pochodzących z terenów poza centrum i z grup zmarginalizowanych
6.
 - promocja obecności kobiet artystek w kulturze i w instytucjach akademickich szkolących artystów
7.
 - większa ochrona kultury i dziedzictwa mniejszości narodowych i etnicznych
 - brak instytucji kultury mniejszości
 - postulat tworzenia instytucji kultury
8.
 - problem uklasowania sztuki
 - nadal utrzymujący się podział na sztukę niską i wysoką
 - hermetyzm środowisk artystycznych

9.
 - promocja uczestnictwa artystów w debacie o zmianach klimatycznych
10.
 - negatywna tendencja w ogólnych propozycjach w kierunku: centralizacji, ideologizacji (wąsko pojmowana historia, patriotyzm, duma narodowa etc.)
11.
 - filmy edukacyjne o przeciwdziałaniu dyskryminacji w zakresie LGBT
12.
 - przeciwdziałanie wykorzystywaniu sztuki jako narzędzia władzy i podziałów społecznych
13.
 - przeciwdziałanie urynkowaniu kultury
 - uznanie wartości samego procesu twórczego, a nie produktu
14.
 - mecenat dla artystów (młodych)
 - wymiana artystów
 - wsparcie finansowe dla młodych artystów
 - poezja, literatura – wsparcie finansowe + więcej wydawnictw
15.
 - edukacja seksualna młodzieży
16.
 - kampania o kryzysie suicydalnym mężczyzn
17.
 - lepsza Europa to ta wrażliwa i uwzględniająca inne rejony niż Gdańsk (12 miejsc w Europie wypowiada się za całość)
 - lepsza = włączająca
 - lepsza = sąsiedzka
 - lepsza = oddolna
18.
 - kultura jako łącznik/tłumacz – ekologia, prawa człowieka, klimat

19.

- integracja imigrantów (Ukraina) z seniorami za pomocą działań kulturalnych

20.

- większy udział osób starszych (60, 70, 80 +) w kulturze (twórcy, odbiorcy)

- empatia

21.

- możliwość promocji artystów amatorów i wsparcie finansowe dla tej grupy

22.

- stworzenie programu współpracy transgranicznej finansującej kulturę

23.

- stworzenie programów umożliwiających współpracę artystów z UE z artystami z krajów europejskich spoza UE i z krajów pozaeuropejskich

Załącznik 2.

SESJA KONSULTACYJNA NR 1 GDAŃSK – 7.09.2021 godz. 17:00–19:00

1.
 - wspieranie liderów lokalnych
 - granty
 - szkolenia
 - wzór: Bardzo Młoda Kultura
2.
 - upodmiotowienie procesów grantowych
 - dostosowanie grantów do potrzeb różnych organizacji
 - konsultacje
3.
 - brak myślenia sieciowego – partykularyzm sektorowy, branżowy
 - ciekawy pomysł: Bardzo Młoda Kultura
4.
 - wprowadzenie rozpowszechniania idei inkubatorów kultury
 - szansa na profesjonalizację (powiązanie sztuki z działalnością gospodarczą – granty na działania)
5.
 - programy wsparcia dla badaczy/ek, nauczycieli/ek uchodźców/yń
 - inspire Europe researchers at risk teachers at risk
6.
 - włączanie wątków wizualnych kultur migracyjnych w lokalną przestrzeń
7.
 - centrum wielokulturowe w Warszawie (od kilku lat), w Krakowie (od roku), w Gdańsku (nie ma)
8.
 - jak ułatwić przekraczanie strategii izolacji i samowykluczenia z kultury przyjmującej imigrantów/tek
9.
 - dostęp do kultury (os. niepełnosprawnych) w mniejszych miejscowościach

10.

- edukowanie dzieci i młodzieży w dziedzinie jazzu, poprzez audycje i spotkania z muzykami
- program stypendialny dla młodych muzyków

11.

- koordynatorzy

12.

- dystrybucja środków wprost z UE do NGO-sów (jak w EO 6)

13.

- edukowanie samorządowców w kwestiach sztuki, estetyki
- nie tylko duże ośrodki, ale i mniejsze
- współpraca z absolwentami kierunków artystycznych

14.

- inkubatory kultury – np. na poziomie powiatów

15.

- edukacja

Załącznik 3.

SESJA KONSULTACYJNA NR 1 Gdańsk – 23.09.2021 godz. 14:00–16:00

1.
 - powinno być znacznie więcej edukacji artystycznej w szkołach i przedszkolach – za mało godzin, kiepsko przygotowana kadra, brak sensownego programu
 - brak pracowni artystycznych w szkołach, instrumentów muzycznych itp.
2.
 - powinno być więcej małych grantów, mini stypendiów dla artystów profesjonalnych i amatorów
3.
 - orkiestry szkolne w każdej szkole
4.
 - programy mentorskie dla edukatorów/ek, nauczyciel/ek kultury i sztuki
5.
 - do małych miejscowości powinni przyjeżdżać artyści, teatry, itp. a państwo powinno mieć środki by to finansować
6.
 - wsparcie finansowe dla zdolnych uczniów i uczennic na zakup instrumentów, materiałów
 - programy mentorskie dla nich
 - wymiany międzynarodowe dla nich
7.
 - dofinansowania dla domów kultury/ miejsc kultury tych oficjalnych i tych społecznych
8.
 - każde dziecko powinno choć kilka razy w trakcie nauki być w teatrze, operze, na balecie, w muzeum sztuki, na koncercie
 - każde dziecko powinno choć kilka razy w trakcie nauki mieć kontakt z artystami/kami, móc porozmawiać z nimi itp.

Załącznik 4.

SESJA KONSULTACYJNA NR 1 Podkowa Leśna – 27.09.2021 g. 18:00–20:00

1.

- wsparcie realnego procesu partycypacyjnego wpisanego w strukturę projektów
- pieniądze, czas oraz wsparcie merytoryczne (*know how*) dla wnioskodawców
- słuchać beneficjentów
- ograniczyć monopolizowanie środków konsorcja
- ograniczyć wymóg *financial capacity*

2.

- realna dostępność do środków finansowych
- uproszczenie procedur
- szanse uzyskania środków przez różne podmioty uzależnione od wartości merytorycznej projektu, a nie od osobowości prawnej, doświadczenia i zdolności wnioskodawcy
- finansowanie w 100% (może być w transzach) bez wymogu finansowania wkładu własnego

3.

- promowania sztuki jako narzędzia edukacji
- wszechstronna edukacja kulturalna jako element wyrównywania szans od najmłodszych lat, ale także na dalszych etapach życia, z włączeniem twórców, artystów w ten proces
- wykorzystanie terapeutyczne roli sztuki
- artyści do szkół – kształcenie edukatorów artystycznych
- edukacja o kulturze w obie strony (migranci – „lokalsi”)
- uczenie się obustronne (UE – inne spoza UE)
- *people based and policy based*

4.

- utrudnienia – skomplikowane procedury oraz trudna dostępność informacji o pozyskiwaniu wsparcia i środków

5.

- zbyt skomplikowane wnioski aplikacyjne do funduszy unijnych

6.

- twórcy i artyści jako ważny głos społeczny – podkreślenie wagi

7.
 - konieczność zorganizowania finansowania – bo działamy jako wolontariat (nie sprzedajemy biletów – Teatr Amatorski)
8.
 - sytuacja niezależnych twórców (badaczy / wydawców) – nisza vs korporacja
9.
 - więcej funduszy dot. przeciwdziałania zmianom klimatycznym / jak kultura może wspomagać proces
10.
 - niedostrzeżenie, niedoceniecie potencjału i efektów pracy nad projektem (teatr) ludzi starszych (ogólnie mieszkańców)
11.
 - wszechmoc biurokracji (brak równowagi między procedurami i zdrowym rozsądkiem)
12.
 - mniej „papierologii” (postulat)
13.
 - finansowanie NGO lokalnie – to zawsze zależy od sympatii lokalnego „władcy” a nie od rzeczywistej wartości projektowej
14.
 - brak instytucji / organizacji zajmujących się konfliktami w lokalnej społeczności
15.
 - bardziej intensywne pielęgnowanie historii i przeszłości w sposób sentymentalny i obrazowy
16.
 - trudność w promowaniu działań artystycznych i kulturalnych
17.
 - jak zaangażować młodzież
18.
 - oferta atrakcyjna dla młodzieży

19.

- więcej warsztatów

20.

- rozwiązywanie konfliktów
- brak metod, pomysłów, miejsca, dyskusji

21.

- brak dostępnej edukacji plastycznej / muzycznej / architektonicznej w okresie dojrzewania

22.

- jak zaangażować mężczyzn

23.

- potrzeba integracji międzypokoleniowej

24.

- program angażujący twórców / artystów w działania animacyjne i edukacyjne

25.

- brak forum dla rozmów (spokojnych) o problemach

26.

- wsparcie roli edukacji artystycznej i podkreślenie jej wagi

27.

- komunikacja – współpraca z młodymi ludźmi

28.

- brak działań w przestrzeni publicznej

29.

- traktowanie seniorów jako grupy bardzo wyłączonej „specjalnej”

30.

- kultura wysoka „czy to tylko Filharmonia”, bo do teatrów, do Chilo na koncerty, na spotkania przychodzą ludzie z psami, małymi dziećmi

31.

- oferty dla rodziców małych dzieci, np. powiązana z opieką nad dziećmi w trakcie zajęć

32.

- udział seniorów mniej mobilnych, z ograniczeniami

33.

- jawność, transparentność procesu

34.

- partycypacja merytoryczna najpierw

- wsparcie autentycznego procesu partycypacji merytorycznej

35.

- możliwość popełniania błędów – nadążanie za procesem

36.

- grupa wrażliwa – matki osób z niepełnosprawnościami

Załącznik 5.

SESJA KONSULTACYJNA NR 2 Warszawa – 28.09.2021 godz. 14:00–16:00

1.
 - inkubatory
2.
 - obsesja dużej skali „metody skryptu”, który uratuje świat
 - innowacyjność
 - festiwalowość
3.
 - środki na jakość procesu, superwizje
 - głęboki rozwój jednostek i zespołów
4.
 - inwestycja w głębokość
 - małe centra świata
 - zaufanie do „lokalnego geniuszu”
 - czas, mała skala
5.
 - zbyt duża „odległość” między instytucjami unijnymi a ostatecznym beneficjentem
 - zbyt dużo pośredników
6.
 - abstrakcyjność
 - oderwanie od historii i kontekstu miejsca
7.
 - w instytucjach dających wsparcie jest dużo niekompetentnych osób, nie potrafią realnie wyjaśnić zasad
8.
 - kultura wymaga wysiłku; kojarzona z przymusem, obowiązkiem i powinnością
 - kultura rozumiana jako hermetyczny obszar dostępny dla profesjonalistów i osób przygotowanych do odbioru kultury
 - ekskluzywność kultury wykluczona z codzienności, związana z ośrodkami

9.

- potrzebna jest reedukacja nauczycieli przedmiotów artystycznych, np. szkół muzycznych

10.

- INGARDEN – jest potrzebny do podstawy programowej
- mało jest prawdziwej edukacji artystycznej (np. w szkołach)

11.

- duża część środków jest marnowana przez bezwartościowe projekty lub przez nieuczciwych funduszobiorców

12.

- twórcy nie potrafią pozyskiwać tego typu funduszy indywidualnie, inny język
- tryb wybierania współpracowników do projektów
- kryteria wyboru osób realizujących projekty (odpadają początkujący)
- brak świadomości, że są (lub mogą być) jakieś granty
- niezrozumiałe podziały obowiązków w projektach
- brak znajomości specyfiki praw autorskich
- niezrozumiałe umowy, zapisy w wymaganiach, weryfikacje, rozliczenia wyników

13.

- nie zawsze chodzi o brak dostępu do kultury (lokalizacja, czas, finanse), tylko o brak wzorca spędzania czasu, „zaniedbania” kulturalne w okresie dziecięcym, jakość kultury, sztuki w okresie dziecięcym

14.

- wąskie rozumienie kultury

15.

- zbyt komplikowanie procedur
- papierologia
- specyfika kraju
- brak zrozumienia branży

16.

- skomplikowany proces pozyskiwania tych funduszy
- sztuczne, nierealistyczne wskaźniki
- trudny język regulaminów, procedur, dzięki którym można pozyskać dofinansowanie na swoje działania
- brak ciągłości projektów (nie wiadomo, czy będzie finansowanie za rok)

17.

- dostępność kultury dla seniorów
- dostępność kultury dla osób niepełnosprawnych

18.

- integracja kultury z naturą w funduszach

19.

- dewaluacja obszaru sztuki w edukacji
- brak czasu na michałki

20.

- rozdzielanie kultury i edukacji
- jako fundacja edukacyjna nie jesteśmy poważnie traktowani przez grantodawców z obszaru kultury
- trudny dostęp do finansowania kultury – amatorzy

21.

- media bezpośrednio od ludzi i skupione na edukacji (a nie pełna stereotypów i uprzedzeń propaganda)

22.

- wsparcie integracji imigrantów z krajów Afryki i innych z polskim społeczeństwem

23.

- informacja. Zmniejszenie kulturowego szoku przez informowanie o realiach życia, kultury kraju
- wsparcie finansowe sztuki i kultury jest nieadekwatne

24.

- większe zaangażowanie w promocję wydarzeń kulturalnych, sztuki

25.

- najczęstszym nieporozumieniem jest traktowanie Afryki jako kraju. Afryka jest najbardziej zróżnicowanym kontynentem na świecie i ma setki różnych kultur, które powinny być traktowane odrębnie

AMPLIFY

Uczyń przyszłość
Europy swoją

European Parliament

Współfinansowane przez Parlament Europejski

26.

- nieadekwatność:

- a. promocji europejskiej kultury i innych kultur (Afryka)
- b. edukacji kulturowej – o Europie dla Afrykańczyków
- c. edukacji kulturowej – o Afryce dla Europejczyków

27.

- brak finansowania, rozwoju i promocji kultury Nigerii i Afryki.

Nadbałtyckie
Centrum Kultury
Gdańsk

INSTYTUCJA KULTURY
SAMORZĄDU
WOJEWÓDZTWA
POMORSKIEGO

www.nck.org.pl

Załącznik 6.

SESJA KONSULTACYJNA NR 2 Warszawa – 28.09.2021 godz. 17:00–19:00

1.
 - potrzeba wzmocnienia możliwości (w tym finansowania) międzynarodowych projektów artystycznych
2.
 - potrzeba znacznie większego wspierania wielu podmiotów małymi grantami
3.
 - *it's difficult for African NGO in Poland to collaborate with EU*
4.
 - partycypacyjnie i konkretnie planować polityki kulturalne
 - działania polegające na wymianie doświadczeń pomiędzy krajami UE dot. działań kulturalnych (konferencje, sympozja dla działania artystów)
5.
 - edukacja kulturalna i artystyczna w szkołach
6.
 - publikowanie książek dla dzieci o przyrodzie i klimacie
7.
 - wsparcie wielokulturowych projektów w szkołach
8.
 - wspieranie wielokulturowości i zaprzyjaźnienia między osobami z różnych krajów
 - wsparcie dla cudzoziemców, którzy od niedawna mieszkają w kraju (nie mają stałego pobytu)
9.
 - *the voices of black Poles are not being heard – projects*
10.
 - dominacja konsorcjów wielkich sieci – niewidoczność efektów ich pracy
 - finansowanie kultury de facto niedostępne dla znakomitej większości niezależnych instytucji kultury

AMPLIFY

Uczyń przyszłość
Europy swoją

Współfinansowane przez Parlament Europejski

11.

- zmniejszyć bariery biurokratyczne i finansowe w dostępie do wsparcia dla niezależnych podmiotów kulturalnych

12.

- unia przez kulturę powinna bardziej wspierać lokalne NGO / Samorzady

- unia nie rozmawia ze swoimi beneficjentami

Nadbałtyckie
Centrum Kultury
Gdańsk

INSTYTUCJA KULTURY
SAMORZĄDU
WOJEWÓDZTWA
POMORSKIEGO

www.nck.org.pl

Załącznik 7.

SESJA KONSULTACYJNA NR 2 Gdańsk – 6.10.2021 12:30–14:30

1.
 - wkład pracy i czasu poświęconego na twórczość artystów jest niedoceniany – artysta żeby tworzyć, musi mieć pracę na etacie
2.
 - spotkanie, warsztaty dla twórców, młodzieży, która planuje wybrać zawód artystyczny – cel: wspieranie i rozumienie siebie, wymiana doświadczeń, współpraca
3.
 - dofinansowanie sprzętu foto i multimedialnego
 - kursy szkoleniowe dla nauczycieli z programów graficznych, animacji itp.
4.
 - kulturoznawstwo i jego postrzeganie jako dyscypliny w Polsce;
 - kulturoznawstwo nie ma obecnie statusu dyscypliny, a w związku z tym nie można w jego ramach prowadzić badań.
5.
 - promocja artystów
 - finansowanie wystaw, materiałów promocyjnych, miejsc wystawowych dla sztuk wizualnych
6.
 - procentowy udział budżetu na kulturę w budżecie europejskim jest zbyt niski
 - zbyt mało konkursów skierowanych jest na dofinansowanie zaplecza (sprzętu itp.) w szkolnictwie artystycznym

7.

- brak promocji artystów
- brak wsparcia finansowego UE dla artystów uczących w szkole
- brak dofinansowania UE dla nauczycieli przedmiotów artystycznych
- prowadzenie zajęć z projektowania ubioru w języku angielskim

8.

- wsparcie wolnych zawodów poprzez umowy o pracę

9.

- więcej kierunków w Liceum Plastycznym w dziedzinie sztuk użytkowych
- możliwość wymiany pomiędzy Liceum Sztuk Plastycznych a szkołami z zagranicy